

Satu Rauhamäki

Taiteen kandidaatin opinnäyte

Aalto-yliopiston Taiteiden ja suunnittelun korkeakoulu

Muotoilun laitos

Muodin pääaine

2016

SISÄLLYS

1. JOHDANTO

2. MALLISTON LÄHTÖKOHDAT

3. TAUSTATUTKIMUS

3.1 Alberto Burri

3.2 Kurt Schwitters

3.3 Vaatteellinen taustatutkimus

4. MATERIAALIEN KEHITTELY

4.1 Jätesäkki

4.2 Sukkahousu

4.3 Pitsi ja tylli

4.4 Lehtikupari

4.5 Tekonahka

5. MALLISTON SUUNNITTELU

5.1 Luonnostelu

5.2 Protot ja kaavoitus

6. ASUKOKONAISUUDET JA TOTEUTUS

6.1 Sukkahousupuku

6.2 Tylliihainen puvuntakki ja housut

6.3 Kukkakuvioinen puvuntakki ja pitsijätesäkkihousut

6.4 Lehtikuparipuku

6.5 Kollaasitoppi ja housut

6.6 Tyllijätesäkipuku

6.7 Pitkä sukkahousutakki ja housut

7. LOPUKSI

LÄHTEET

1. JOHDANTO

Taiteen kandidaatin opinnäytetyö on kaksiosainen, ja se koostuu produktiivisesta ja kirjallisesta osiosta. Produktiivinen osa on seitsemän asukokonaisuuden miesten-vaatemallisto, joka on toteutettu syksyn 2015 ja kevään 2016 aikana ja se valmistui Kaapelitehtaalla järjestettyyn Näytös 16 -opiskelijänäytökseen toukokuun lopulla. Kirjallisessa osiossa käsitellään malliston lähtökohtia, taustatutkimusta, suunnittelu-prosessia ja omaa ammatillista kehitystä.

Opinnäytetyön alussa esitellään malliston tavoitteet ja lähtökohdat. Sen jälkeen esitellään suunnitteluprosessia, perustellaan suunnittelussa tehtyjä valintoja ja esitellään valmis mallisto. Lopuksi pohditaan omaa kehitystä suunnittelijana ja asetettujen tavoitteiden toteutumista.

Taustatutkimus esitellään opinnäytteessä keskeisenä mallistoprosessin käynnistäjänä. Sen avulla perustellaan mallistossa tehtyjä päätöksiä ja se avaa katsojalle malliston visuaalista teemaa. Taustatutkimuksen tekemiseen on lukuisia eri tapoja, ja opinnäytteessä on tarkoitus myös tutustua itselle ominaisiin tapoihin kerätä aineistoa.

Toteutin keväällä 2015 miestenvaatemalliston luokkatovereideni Maria Korkeilan ja Emilia Kuurilan kanssa. Malliston suunnittelu ryhmässä opetti enemmän kuin osasin kuvitella, ja se loi tunteen siitä, että kykenen suunnittelemaan malliston myös yksin. Aiempien kokemusten perusteella oli helpompi lähteä rakentamaan pohjaa uudelle mallistolle. Tiedostin, millaisia ongelmia saatan tulla kohtaamaan ja pyrin välttämään viime malliston erehdyksiä. Toisaalta ymmärsin, että epäonnistumisille täytyy jättää tilaa ja omia virheitä täytyy oppia sietämään.

Suhtauduin kandimalliston suunnitteluun suurena haasteena ja yhtenä jännittävimmistä lähitulevaisuuteni projekteista. Odotin malliston suunnittelun aloittamista jo toisen vuosikurssin aikoihin ja toivoin pystyväni kandityön aikana tutustumaan lähemmin omaan suunnittelutyylini. Ensimmäisen vuosikurssin aikana suunniteltuihin henkilökohtaisiin mallistoihin ei käytetty niin paljon aikaa, että pääsisi todella käsiksi omiin suunnittelun kulmakiviin, eikä niitä toteutettu kokonaisuudessaan.

Opinnäytemallistossa koin itselleni olennaisimmiksi asioiksi luoda eheä kokonaisuus ja välittää haluamani tunnelma. Toivoin mallistollani pystyväni ilmaisemaan ja kiteyttämään minulle läheisiä teemoja ja sitä mikä minulle on suunnittelussa tärkeää.

2. MALLISTON LÄHTÖKOHDAT

Kandidaatin opinnäytemalliston keskeisimpiä lähtökohtia itselleni oli tutustua paremmin omaan suunnittelijaidentiteettiini ja oppia perustelemaan omaa visuaalista näkemystäni. Alusta asti tärkeintä oli luoda mallistosta oma maailmansa, vahva ja kiinnostava kokonaisuus, joka tuntuisi henkilökohtaiselta.

Päätin toteuttaa jälleen miestenvaatemalliston, koska koen pääseväni miestenvaatteissa yhdistelemään maskuliinisia ja feminiinisiä elementtejä tavoilla, joita ei välttämättä ole vielä tehty. Ryhmämallistomme koostui suurimmaksi osaksi hyvin käytettävistä vaatteista, minkä ymmärsin olevan minulle suunnittelussa tärkeää. Malliston suunnittelu on luovaa työtä, mutta vaatteen tarkoitus asettaa sille tarpeelliset raamit. Koen, että se tuo suunnittelulle enemmän merkitystä ja haastetta, kun suhtautuu vaatteeseen käytettävänä tuotteena.

Ryhmämallistoa tehdessä opin, että vasta kun on konkreettisesti tekemisissä malliston materiaalien ja muotojen kanssa, hahmottaa kokonaisuuden eikä lähde täyttämään mallistoa ylimääraisillä päälle liimatuilla elementeillä. Halusin työskennellä alusta asti mahdollisimman lähellä lopullista tuotetta, ja pysytellä materiaaleissa, jotka olisivat heti saatavillani ja muokattavissani. Halusin tuoda lopullisen materiaalin jo kokeiluvaiheeseen, jotta oivalluksille ja erehdyksille jäisi runsaasti tilaa.

Tutkimalla valmiita vaatteita olen aina kokenut oppivani parhaiten, purkamalla niitä osiin ymmärtää rakenteellisia asioita paremmin kuin vain piirtämällä kaavaa. Kerään vaatteita kirpputoreilta paljon vain tutkiakseni niiden yksityiskohtia. Suunnittelija Demna Gvasalia kertoo Business of Fashionin haastattelussa saaneensa paljon irti tutkittuaan Maison Martin Margielan arkistoja ja suunnittelutapaa. Varsinkin Margielan aiemmissa mallistoissa on ollut tapana käyttää vanhaa vaatetta pohjana ”tutkimuksellisessa muodissa”. Suhde vanhaan vaatteeseen lisää ymmärrystä ja arvostusta vaatteen valmistusta kohtaan. Gvasalian mukaan täytyy todella ymmärtää, kuinka vaate rakentuu, ja jollain tapaa olla rakastunut vaatteeseen, jotta siitä voi tehdä jotain uutta. (Amed, 2016)

3. TAUSTATUTKIMUS

Visuaalisen taustamateriaalin kerääminen käynnistää malliston suunnittelun ja tukee ajatustyötä prosessin alusta loppuun saakka. Perusteellinen taustatutkimus auttaa pitämään kiinni malliston konseptista ja helpottaa suunnitteluun liittyvien päätösten tekemistä.

Koska halusin kandimallistoni käsittelevän omaa suunnittelijaidentiteettiäni, halusin kerätä materiaalia mahdollisimman vapaasti rajoittumatta muutamaan inspiraation lähteeseen, niin kuin aiemmin suunnittelemissani mallistoissa oli ollut tapana. Ajattelin tämän auttavan minua löytämään todelliset mielenkiinnonkohteeni, ja sitä kautta jotakin olennaista itsestäni suunnittelijana. Aloitin kuvamateriaalin keräämisen kesällä 2015 kooten yhteen suuren määrän kuvia, jotka valitsin intuitiivisesti miettimättä sen syvemmin niiden yhtäläisyyksiä.

Nuorisokulttuurit ovat olleet monille inspiroiva lähtökohta malliston suunnitteluun ja tutkimme niitä runsaasti toisen opiskeluvuoden aikana ryhmäni kanssa. Henkilökohtaisen mallistoni kohdalla huomasin kuitenkin, että vaikka olin kerännyt kuvamateriaalia muutamista alakulttuureista, ne tuntuivat olevan hyvin läpikoluttuja ja kulu-neita aiheita. En oikein inspiroitunut lähteistä, joista aiemmin olin ollut kiinnostunut. Välillä tuntui jopa jollain tapaa tyhjältä, niin kuin mikään aihe ei nousisi kiinnostavammaksi kuin toinen. Velloin pitkään tylsistymisen tuntemuksissa ja olin todella kriittinen aiheideni suhteen. Minulla on muutenkin ollut vaatesuunnittelun suhteen säännöllisesti kausia, jolloin olen kokenut, että kaikki on jo tehty ja uusia ideoita ei ole olemassa. Toki samanaikaisesti tämän näkemyksen haastaminen on ollut yksi syy, miksi olen alun perin halunnut opiskella muotia.

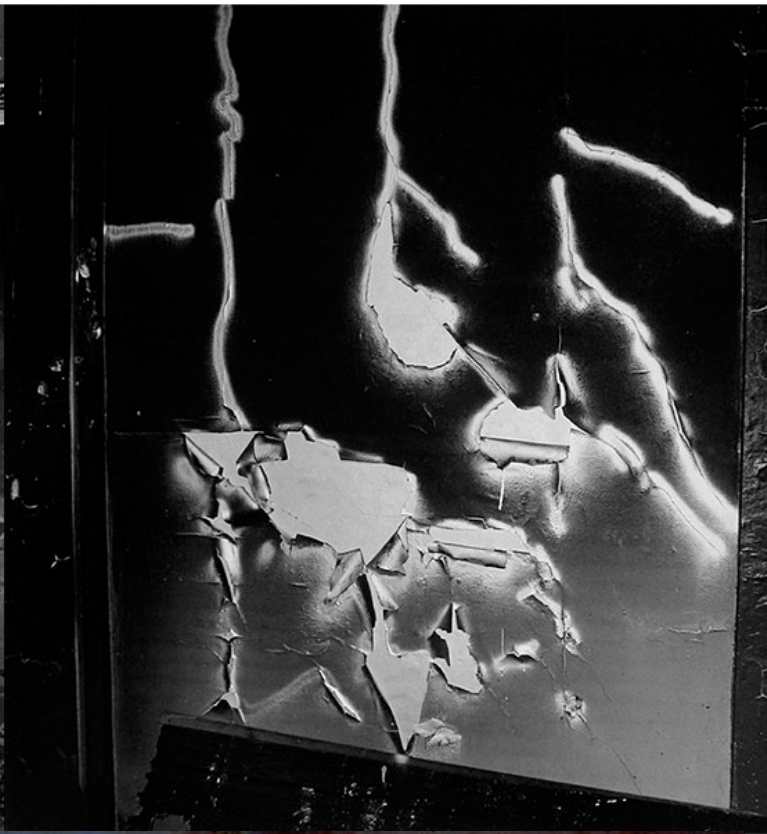
En päässyt aluksi taustatutkimuksessa käyntiin vaatteellisten ideoiden kautta. Keräsin kuvia muutaman eri taiteilijan töistä. Repaleisia paperikollaaseja, sekatekniikoilla toteutettuja dystooppisia maalauksia, valokuvia tuhoutuneista asunnoista ja seiniltä riisuutuvista tapeteista. Näiden kuvien pohjalta aloin hahmottaa tunnelmaa, jonka halusin kanavoida mallistooni. Tutustuin lähemmin kahteen kuvataiteilijaan, Alberto Burriin ja Kurt Schwittersiin, ja halusin selvittää taustoja ja syitä heidän käyttämilleen menetelmille.

John Divolan valokuvat tuhoutuneista rakennuksista saivat minut muistelemaan erästä tärkeää ajanjaksoa nuoruudessani, jolloin ystäväpiirini kerääntyi viettämään aikaa hylättyyn puutaloon. Siellä aika tuntui erilaiselta. Mennyt aika oli läsnä ja samalla tiesi, että rakennus tultaisiin purkamaan pian ja taloon ei enää pääsisi. Koska vaatesuunnittelu on aina ollut minulle läheisesti yhteydessä myös muihin mielenkiinnonkohteisiin, kuten valokuvaan ja tarinankerrontaan, niin mietin, miksen voisi lähteä suunnittelemaan mallistoani jonkin muun intressini kautta. Hylätyt asunnot loivat ympäristön, jonne mallistoni kuuluisi. Kuvittelin mielessäni henkilön, joka olisi ajautunut hylättyyn taloon ja kasannut vaatekaappinsa sisällön talon jäämistä, löytyneistä vaatteista ja roskasta. Kokosin kollaaseja, joista hahmottuisi viitteellinen henkilö, turmeltunut ympäristö, hauras ja herkkä maailma. Kiinnostuin myös valokuvakirjasta ”Found photos of Detroit”, johon on koottu löydettyjä ja turmeltuneita kuvia kaupungin hylättyjen asuntojen entisistä asukkaista.

3.1 ALBERTO BURRI

Alberto Burri oli italialainen kuvataiteilija, joka eli vuosina 1915 -1995. Hän aloitti taiteen tekemisen toisen maailmansodan jälkeen, työskenneltyään aiemmin kirurgina. Burri joutui sodan aikana vangiksi amerikkalaiselle sotavankileirille, ja tämä traumaattinen kokemus sai hänet vaihtamaan uraa. Jo leirillä ollessaan Burri koki voimakasta tarvetta purkaa kokemuksiaan taiteeseen, mutta materiaalit olivat vähäisiä. Hän päätyi käyttämään töissään säkkikangasta, koska se oli ainoa saatavilla oleva raaka-aine. Kirurgin taustansa vuoksi Burri alkoi paikkaamaan säkkikangasta ikään kuin symbolisesti ”haavoja paikaten” ja luomaan suuria pintoja. Vaatimattomista materiaaleista näkyy ankeus ja köyhyys, mutta niiden tekstuuri ja sommittelu kuvaavat rikkaasti hänen elämänvaiheensa dramatiikkaa. (Art Talk, WWII Tragedy Turned This Doctor into an Artist, 9/2010)

Burri käsittelee materiaalejaan paikkaamalla, polttamalla ja tuhoamalla. Töiden tunnelma on aggressiivinen ja samalla vaurioitunut ja hauras. 1960-luvulta alkaen Burri työsti pintaa sulattamalla ja polttamalla muovia, luoden palanutta ihoa muistuttavan tekstuurin. Burrin töiden on sanottu kuvaavan sodan jälkeisiä sekä henkisiä että fyysisiä arpia.

Malliston suunnittelussa Burrin työt innoittivat minua sekä esteettisesti, että niiden materiaalinäkökulman vuoksi. Koen materiaalin niukkuuden olevan yksi itselleni keskeisistä suunnittelun innoittajista. Luovalle työlle on joskus hyväksi, että ulkoiset mahdollisuudet karsitaan minimiin, jolloin omat oivallukset saavat suurimman sijan. Olisiko Burri päätenyt taiteilijaksi, mikäli hän ei olisi elänyt askeettisissa oloissa vankileirillä?

3.2 KURT SCHWITTERS

Kurt Schwitters oli saksalainen kuvataiteilija, joka eli vuosina 1887 -1948. Hän opiskeli kuvataidetta Dresdenin Kuvataideakatemiassa ja aloitti koulun jälkeen työskentelynsä jälki-impressionistisen taiteen parissa. Ensimmäinen maailmansota kuitenkin vaikutti hänen uraansa. Saksan sodanaikainen luhistuminen alkoi pikkuhiljaa näkyä hänen töissään ekspressionistisena pirstaleisuutena. Hänen mukaansa mikään yliopistossa opittu asia taiteesta ei enää pätenyt. Kaikki oli tuhoutunut ja uusia asioita täytyi koota palasista. (Dietrich, 1993)

Schwittersin ensimmäiset paperikollaasit ovat vuodelta 1918. Ne on koottu löydetystä paperiroskasta, bussilipuista, kirjeiden palasista, kuiteista – kaikista todellisen maailman pienistä osista. Taloudellinen rappio pakotti hänet käyttämään saatavilla olevia materiaaleja (Gleadell, 2013).

Schwittersin työt antoivat minulle käsitystä siitä, kuinka itse haluan koota materiaaleja mallistooni ja kuinka voin yhdistää palasia sieltä täältä. Schwittersin kollaaseissa on vastaavaa materiaalien realismia kuin Burrin töissä. Työskentelyyn ei tarvitse lähteä kaukaa hakemaan hienoimpia materiaaleja, vaan voi keskittyä luomaan omanlaisen kokonaisuuden siitä, mikä on ulottuvilla. Tällöin lopputulos on kytköksissä tekijän fyysiseen ympäristöön ja se on myös tietyllä tapaa aidompi ja henkilökohtaisempi. On kiinnostavaa, kuinka tutkimani taiteilijat ovat kenneet kehittämään persoonallisen ilmaisutavan olosuhteidensa tuomien rajoitusten vuoksi.

Sekä Schwitters että Burri käsittelevät pirstoutunutta identiteettiään töidensä kautta. Samais-
tuin taiteilijoiden karkeaan ja sattumanvaraiseen tyyliin. He ovat ikään kuin pala palalta kurneet identiteettejään kasaan töitä tehdessään, eivätkä ole suunnitelleet valmista kuvaa etukäteen.

*“EVERYTHING HAD BROKEN DOWN AND
NEW THINGS HAD TO BE MADE OUT OF
FRAGMENTS”*

Y OF FOOD
R.B.12

4/20/44

6/74/

4/20/44

(FRONT)

MILK

GRID

R.B.12

Panel 1

R.B.12

Quarter Panel 3

R.B.12

Quarter

R.B.12

J. E.

R.B.12

R.B.12

R.B.12

RIBBLE

1	23	CHILD
2	24	PARCEL
3	25	1d
4	26	1½d
5	27	2d
6	28	2½d
7	29	3d
8	30	4d
9	31	5d

13	14	15	16	17	18	19	20	21	22
32	33	34	35	36	37	38	39	40	41
42	43	44	45	46	47	48	49	50	51
52	53	54	55	56	57	58	59	60	61

RIBBLE

For con

back

3.3 VAATTEELLINEN TAUSTATUTKIMUS

Vaatteellisten referenssien kerääminen tuntui hapuilulta vielä kuukausia mallistoprosessin aloittamisen jälkeen. Esittelin syksyllä 2015 joitakin aiheita vuosikurssilleni ja ohjaajalleni Tuomas Laitiselle, mutta en ollut niihin kauaa tyytyväinen. Halusin, että vaatteeni näyttäisivät siltä kuin ne eivät olisi tästä ajasta tai milteen muultakaan rajatulta aikakaudelta. Osittain tämä varmasti johtui kyllästymisestäni samojen vaatereferenssien toistamiseen muodissa, ja toisaalta se sopi muuhun taustatutkimukseeni. Halusin käyttää vaatetta pohjana kollaasimaiselle materiaalien työstämiselle ja samalla kiehtoi ajatus hylätystä tai tuhoutuneesta vaatteesta.

Vielä tammikuussa 2016 välikritiikissä Tuomas Laitisen ja Robin Schulién kanssa pohdimme, tekisinkö mallistoni miehille vai naisille. Esittelin kollaasimaisesti sekaisin erilaisia vaateideoita, kuten Alexander McQueenin 1990-luvun puolivälin mallistojen repaleisia pitsivaatteita. Myöskin kevät/kesä 1994 malliston ”Nihilism” estetiikka kiinnosti, sillä vaatteet olivat rakenteellisesti todella yksinkertaisia, mutta materiaalit oli työstetty sen näköisiksi kuin ne olisivat kierineet mullassa ja liassa. Femininiiset elementit kuten läpinäkyvyys ja pitsi kiinnostivat, vaikka olin päättänyt tehdä malliston miehille. Robin Schulié oli kuitenkin sitä mieltä, että mallistoni kaipaisi enemmän maskuliinisuutta ja yhdessä Laitisen kanssa he ehdottivat, että tekisin mallistooni miesten pukuja.

Välikritiikin jälkeen vaatteellinen työskentely selkiintyi. Jatkoin visuaalisen materiaalin keräämistä, mutta konkreettisimmin pääsin eteenpäin keräämieni käytettyjen vaatteiden ja ensimmäisten protojen avulla. Mallistoni vaatteellinen perusta ei muotoutunut perinteisimmällä tavalla, jossa siluetit pohjautuvat esimerkiksi tiettyyn aikakauteen tai ihmisryhmään, vaan suuri osa malliston vaatteiden muodoista hahmottui ihmisen päällä kokeilemalla ja yhdistelemällä löytämiäni vaatteita sieltä täältä. Halusin pitää kiinni vaateen käytettävyyttä-lähtökohdasta, ja koska tiesin keskittyväni mallistossani epävaatteellisiin materiaaleihin, halusin kontrastiksi vaatteista melko klassisia.

4. MATERIAALIEN KEHITTELY

Aloitin malliston suunnittelun varhain syksyllä 2015 tekemällä erilaisia materiaalikokeiluja. Tavoitteeni oli päästä perinteisten painokangasmenetelmien ja pintasuunnittelun ulkopuolelle. Halusin kehittää uusia, omia tekniikoita. Toisena opiskeluvuotena teimme mallistoomme runsaasti erilaisia painokankaita, enkä halunnut omaan mallistooni ainuttakaan mekaanisesti toistettavaa, ”litteää” printtiä, vaan työstää eläviä, sattumanvaraisia ja kerroksellisia pintoja. Minua kiinnosti käyttää materiaaleja, joita ehkä yleisesti pidetään epämiellyttävänä tai kelvottomina. Tiesin mallistoni estetiikan pohjautuvan myös taloudellisiin rajoituksiini, mutta se on yleensä ollut minulle inspiroivaa ja auttanut keksimään uudenlaisia ideoita. Vastustan myöskin opiskelijamallistoissa ylenpalttista rahankäyttöä, koska rahalla usein päättyy mielikuvituksettomampiin ratkaisuihin.

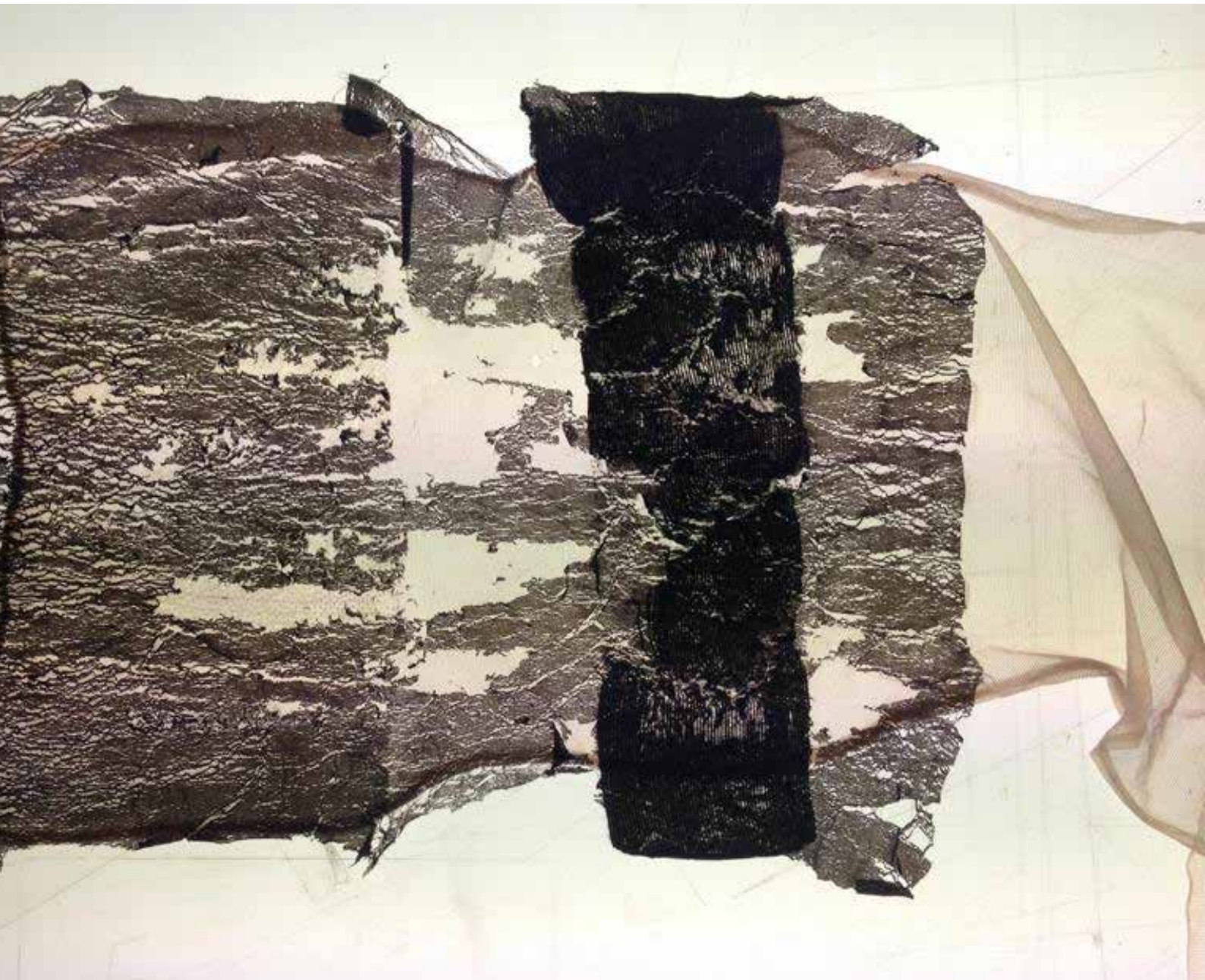

4.1 Jätesäkki

Tehdessäni ensimmäisiä materiaalikoikeiluja hain takaa kerroksellista, revittyä tapettia muistuttavaa pintaa. Prässäsin lämpöprässillä päällekkäin satunnaisia materiaaleja kuten paperia, jätesäkkiä ja kangasta, ja revin sitten kerroksia irti niin, että alla olevat materiaalit tulivat esiin. Jätesäkki kuumeni prässissä niin kuumaksi, että se toimi ikään kuin kiinnitysaineena sen päälle aseteltavien materiaalien kanssa. Jätesäkki myös muutti muotoaan kuumentuessaan. Havaitsin erään satunnaisen kokeilun kautta, että jos jätesäkin ja reikäisen kankaan asettaa prässäin päällekkäin, jätesäkki muotoutuu kankaan mukaiseksi, eli siitä tulee pitsimäinen. Nämä kokeilut veivät prosessia eteenpäin ja opin jatkuvasti enemmän siitä, kuinka muovia tulisi käsitellä, jotta se käyttäytyisi haluamallani tavalla ja toimisi vaatteessa. Tietyt pohjakankaat menivät rullalle ja osaan kankaista jätesäkki ei tarttunut ollenkaan.

Jätesäkistä muodostui mallistoni tärkein materiaali. Se sopi täydellisesti taustatutkimukseeni ja pidin siitä, että se on materiaalina niin arkipäiväinen ja jollain tapaa myös melko ällöttävä. Sain päivittäisiä oivalluksen kokemuksia painostudion prässin ääressä ja tuntui, että voisin kehittää erilaisia versioita loputtomiin. Materiaalien työstäminen oli meditatiivista ja uppouduin työskentelyyn varsinkin iltaisin tai ollessani painostudiossa yksin. Käyttämäni jätesäkki ei ollut myrkyllistä kuumentuessaan, mutta sitä piti käsitellä varoen, koska se sulii prässissä 150 asteen lämpötilassa tulikuumaksi.

4.2 Sukkahousu

Tuntui perustellulta tuoda muovisen ja synkän jätesäkin kontrastiksi mallistoon myös ohuita ja hauraita materiaaleja. Halusin, että kokonaisuus olisi samaan aikaan sekä aggressiivinen että herkkä. Aloin etsiä kirpputoreilta sukkahousuja, ja löydettyäni muutamia laadukkaita, käyttämättömiä vintage stay up- sukkia, tein niistä kokeiluja. Prässäsin sukkahousun päälle muovia sekä kiinnitin ohuella liimakankaalla sukkahousua erilaisiin pohjakankaisiin, jolloin siitä pystyi rakentamaan suurta pintaa. Sukkahousussa oli jollain tapaa samaa rumuuden estetiikkaa kuin jätesäkissä, se oli ”arkipäiväinen ja halpa”, ja siksi se kiehtoi minua. Pidin myöskin ajatuksesta, että sitä käyttäisi materiaalina miestenvaatteisiin.

Tein kokeilun, jossa prässäsin sukkahousujen haaraosan pohjakankaaseen. Näkyviin jääneet saumat näyttivät kiinnostavilta, joten päätin toteuttaa ainakin yhden asukokonaisuuden, joka olisi koottu sukkahousun paloista. Kesti kuitenkin pitkälle kevääseen, ennen kuin löysin noin kolmekymmentä paria vintage stay up-sukkaa muutamasta eri UFF:n myymälästä saman päivän aikana. Sen jälkeen vasta pystyin alkaa suunnitella kunnolla niistä toteutettavaa asua.

Stay up -sukkien nylon oli laadultaan todella hienoa ja sitä oli käsiteltävä varoen. Tuntui pahalta silpoa sukkia palasiksi ja epäonnistuneet kokeilut huolestuttivat, koska materiaalia meni hukkaan. Materiaalin säästämiseksi kehitin tekniikan, jossa sukkahousu prässätään liimakankaalla silkkiorganzalle. Tällä tavoin sukkahousu pysyi läpinäkyvänä, mutta siitä tuli jäykempi ja sitä pystyi käyttämään kuin mitä tahansa kangasta. Silkin avulla sain sukkahousun riittämään paremmin. Tuntui hullulta käyttää kallista silkkiä pohjana nylonille, mutta käyttämäni sukat olivat sitäkin arvokkaammat, sillä niitä ei enää valmisteta. Osa sukista oli valmistettu Länsi-Saksassa.

4.3 Pitsi ja tylli

Ensimmäisten mallistoon tekemiäni materiaalikokeilujen joukossa oli kirjava, joustava pitsikangas, jolle olin prässännyt jätesäkkiä ja kiinnittänyt melting base-liimalla mustaa tekonahkaa. Revin muovia veitsellä ja kynsillä irti ja prässäsin päälle taas lisää. Tällä tavoin kankaan pinnasta sai kerroksellisen ja jätesäkki jäi siihen kiinni paremmin. Ohjaajani Tuomas Laitinen ehdotti, että tekisin kankaasta housut. Minulla oli pitsikangasta niihin juuri riittävästi, joten halusin toteuttaa idean. Se oli ensimmäinen selkeä suunnitelma tuotteesta, jonka ympärille pystyin alkaa rakentaa mallistoa.

Jatkoin jätesäkin prässäämistä erilaisiin pohjakankaisiin. Tehtyäni aiemmin kokeilun, jossa muovi muuttui reikäisen kankaan kanssa pitsimäiseksi, halusin kehittää ideaa pidemmälle. Tavoite oli, että muovi säilyisi harsomaisena, mutta sitä voisi kuitenkin käyttää kankaana, eli se ei hajoaisi niin helposti. Kokeilin prässätä ”muovipitsin” puuvillaharsoon, ja se toimi hyvin. Huomasin kuitenkin myöhemmin, että materiaalia oli todella vaikea käsitellä suurempina määrinä. Täytyi siis kehittää taas uusi versio. Etsin käsiini mustaa polyamiditylliä. Muovi ei pysynyt tylissä kovin hyvin kiinni, joten keksin prässätä sen kahden tyllikerroksen väliin. Materiaalia oli helppo ja nopea valmistaa ja se ei näyttänyt yhtä tunkkaiselta kuin puuvillainen versio, joten päätin käyttää sitä lopullisessa mallistossa.

4.4 Tekonahka

Vaikka en tavallisesti pitäisi tekonahkaa suositeltavana materiaalina, niin sen murentuva, huonosti kestävä pinta sopi mallistoni henkeen. Aluksi tein kokeiluja löytämistäni jämäpaloista, joista raavin tekonahan pintaa irti ja prässäsin päälle muoviva. Laitoin prässäsin palan jätesäkillä työötettyä kangasta ja päälle tekonahkaa nahkapinta alaspäin. Tekonahan pinta tarttui muoviin ja jälki näytti rapistuvalla seinältä. Samalla jäljelle jääneestä tekonahan ”pohjasta” tuli sieltä täältä hajoileva ja sen päälle pystyi työötämään kerroksellista pintaa. Sain kaavoitusopettajalta Jane Palmulta ostettua tekonahkaa ja ajattelin, että vaikka käyttäisin vain nahan pinnan, voisi lopun kankaan käyttää protoihin tai muihin lopullisiin tuotteisiin. Valmistin yhden housut käyttäen pohjana revittyä tekonahkaa, johon prässäsin päälle muoviva, mutta ne jäivät lopullisesta mallistosta pois.

4.5 Lehtikupari

Halusin välttää tekemästä liian tunkkaisen ja käytetyn näköistä mallistoa, joten päätin lisätä mallistoon kontrastiksi myös jotain näyttävämpää ja uutta. Tilasin netistä kaksisataa arkkia lehtikuparia. Viikkojen odotuksen jälkeen tein sillä ensimmäiset kokeiluni. Toivoin, että lehtikupari tarttuisi jätesäkkiin, mutta ei kuitenkaan niin hyvin, ettei se rapisisi siitä osittain pois. Lehtikupari toimi halua-mallani tavalla. Etsin pitkään sopivaa pohjakangasta, jolle voisin prässätä jätesäkkiä ja lehtikuparia. Olin aiemmin ostanut Eurokankaasta palan ruskeaa pitsikangasta ja sitä onneksi löytyi vielä juuri sopiva määrä myöhemmin keväällä, kun olin lyönyt lukkoon suunnitelmani siitä toteutettavasta asusta. Kupari varisee helposti kankaalta ja sen vuoksi siitä oli helppo työstää rapistuvan näköistä pintaa. Lisäsin lopullisissa tuotteissa joihinkin kohtiin melting base-liimaa, jotta lehtikupari pysyisi hieman paremmin.

5. ASUKOKONAISUUKSIEN SUUNNITTELU

Malliston siluettien ja vaatekappaleiden suunnittelu pohjautui vahvasti välikritiikissä saamaani palautteeseen, irrallisten ideoiden tasapainoiseen yhdistelyyn ja mallistoni taustalla olevan kuvitellun henkilön hahmottamiseen. Halusin yhdistellä sekä maskuliinisia että feminiinisiä elementtejä, niin kuin olin taustatutkimukseeni kerännyt. Halusin, että vaatteissa on tietynlaista sattumanvaraisuutta ja mittasuhteet ovat hieman kömpelöt. En halunnut kuitenkaan tehdä silueteista liian korostettuja tai erikoisia, koska lopputulos olisi voinut olla materiaaleihini yhdistettynä mauton.

5.1 Luonnostelu

Mallistoni ensimmäiset luonnokset syntyivät ensimmäisten materiaalikokeilujen pohjalta. Niissä siluetit olivat vielä täysin hakusessa ja hahmottelin lähinnä malliston yleistä tunnelmaa. Skannasin materiaalinäytteitäni ja siirsin niitä kollaasimaisesti luonnospohjiin Photoshopilla. Pelkkä käsin luonnostelu on vaikeaa, mikäli mallisto pohjautuu vahvasti työstettyihin materiaaleihin. Käsin luonnostellessani kyllästyin mallistooni ja kaikki näytti tylsältä. Aloin helposti luonnostelemaan ylimääräisiä elementtejä vaatteisiin. Kun luonnostelun välissä palasin painostudioon jatkamaan materiaalien kanssa työskentelyä, sain suunnittelun takaisin oikeille raiteille.

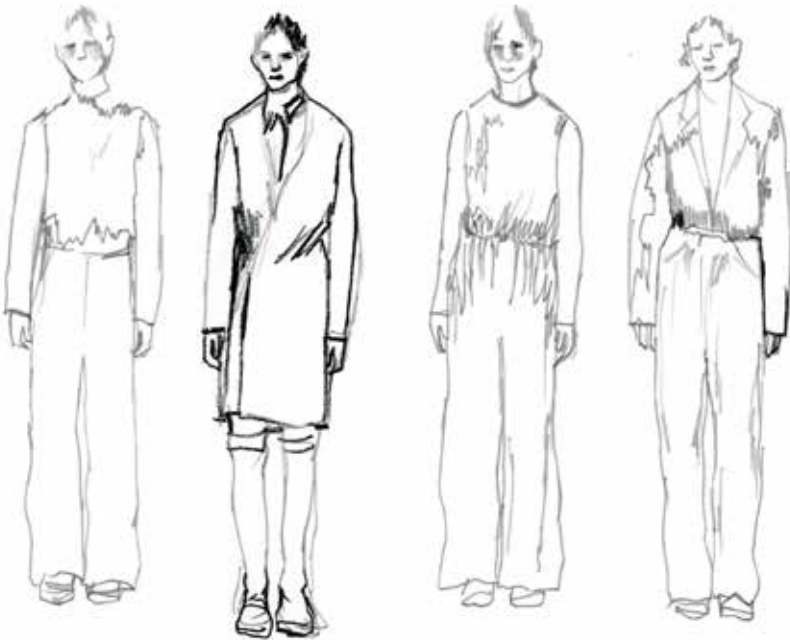
Hankin vanhoja puvuntakkeja kierrätyskeskuksista ja sovittelin niitä mallin päällä, otin valokuvia ja piirsin kuvien päälle. Kokeilin myös laittaa kokonaisen takin prässäin tai prässää sen miehustaan jätesäkkiä. Nämä kokeilut toimivat osittain paperille luonnostelun sijaan ja minun oli helpompi hahmottaa vaate kolmiulotteisesti. Tein sommitelmia isolla pöydällä asetellen takin päälle materiaalinäytteitäni ja ottaen valokuvia muistiinpanoiksi.

Minulla ei missään vaiheessa prosessin aikana ollut valmista suunnitelmaa mallistosta ja luonnostelin sitä mukaa kun valmistin jo osaa tuotteista ja pohdin, millaisia elementtejä mallisto vielä kaipaisi. Kun olin esimerkiksi tehnyt viikon ajan pelkkiä jätesäkillä työstettyjä tuotteita, näin mielessäni kauhuskenaarion muovisesta, kylmästä ja kovasta ”goottimallistosta”, panikoin ja pyysin apua. Teki hyvää pitää taukoa tiettyjen työvaiheiden jälkeen, jotta oli helpompi nähdä oma käden jälki objektiivisemmin. Useiden eri materiaalien ja tekniikoiden yhdistely vaati asukokonaisuuksilta yksinkertaisuutta, joten ensimmäisten lopullisten tuotteiden valmistuksen aikoihin maaliskuussa päätin, että mallistoni rakentuisi pääosin puvuista, joissa takki ja housut ovat samaa materiaalia.

5.2 Protot ja kaavoitus

Aloitin prototyöskentelyn kunnolla vasta alkuvuodesta 2016. Kaavoituksessa hain takaa siluetteja, jotka olisivat samaan aikaan sekä istuvia, että huolettomia. Halusin jättää takit tukemattomiksi ja kevyiksi. Minulla oli valmiiksi toisen opiskeluvuoden aikana miestenvaatekaavoituskurssilla suunnittelemani pitkä puvuntakki, jonka olin kuositellut niin, että se muistutti hieman aamutakkia. Puvuntakin kaulukset oli kuositeltu siroiksi ja olin laskenut napituksen alkukohtaa reilusti alemmaksi. Puvuntakki kietaistiin narulla kiinni. Takin malli sopi mielestäni hyvin mallistooni, joten päätin käyttää sitä. Lopullinen versio pitkästä puvuntakista on vielä muutettu kaksiriviseksi ja siinä on neppari kiinnitys, naru jäi siis pois.

Kopioin kaavoja vanhoista takeista ja tein niistä protoja. Tein kaksi erilaista kaavaa nahkatakille ja lyhyen version puvuntakista. Nahkatakkit jäivät lopulta mallistosta pois ja jäljelle jäi pitkä kaksirivinen ja lyhyt yksirivinen puvuntakki. Lopulliseen mallistoon päätyi vielä yksi pitkä päällystakin kaavalla tehty takki, jonka kaavoitin ja valmistin vasta näytöstä edeltävällä viikolla. Takkien yksityiskohdat, kuten kaulukset ja taskut, on jätetty hyvin yksinkertaisiksi ja huomaamattomiksi, ikään kuin pelkäksi raamiksi vaateen työstetylle pinnalle.

Housujen kaavoitus valmiin peruskaavan pohjalta oli hankalaa. Tein aluksi farkkukaavan, joka ei mielestäni näyttänyt päällä tarpeeksi hyvältä, mutta en myöskään ollut varma mikä siinä on vialla. Housujen hyvä istuvuus oli tärkeää, vaikka niissä ei kaavoituksellisesti tarvinnut tapahtua mitään kovin erityistä. Olin suunnitellut yläosien olevan hieman liian pieniä toppeja ja neuleita, joten halusin housujen olevan hieman korkeavyötäröiset. En missään nimessä halunnut mallistooni kireitä alaosia. Sovitin eräitä omia farkkujani mallin päälle ja niiden istuvuus sattui olemaan juuri sellainen, jota olin hakenut takaa. Mittasuhteet olivat aavistuksen verran kömpelöt ja ”pappamaiset”.

Halusin mallistooni myös puvunhousuja, ja hain niiden kohdalla takaa samantapaista kömpelöä istuvuutta. En puvunhousujenkaan kohdalla saanut kaavoittamalla peruskaavan pohjalta haluamaani lopputulosta aikaan. Sovitin mallin päälle ensimmäisenä opiskeluvuotena itselleni miesten puvunhousukaavan pohjalta valmistamiani leveitä ”pappahousuiksi” nimeämiäni housuja. Housut näyttivät miehen päällä hyvällä tapaa huvittavilta ja säkkimäisiltä, ja niiden siluetti pohjalta sain idean ”jätessäkihousuista”, jotka olisi kurottu korkealle vyötärölle narulla ja valmistettu läpinäkyvästä tylli-jätessäkkikankaasta.

Valmistin mallistoani varten myös useita kauluspaitojen, toppien ja neuleiden kaavoja omien vaatteideni pohjalta, mutta ne melkein kaikki jäivät lopulta pois, kun ohjaajani kanssa päädyimme siihen, että takkien alle ei tulisi mitään. Se oli hyvä ratkaisu, sillä muuten mallisto olisi mennyt tukkoon. Malliston siluetit ovat hyvin pelkistettyjä, mutta havaitsin, että yksinkertaisissa vaatteissa istuvuus on erittäin tärkeää. En olisi aiemmin kuvitellut pystyväni valmistamaan mitään niin räätälöityä, kuin miesten puvuntakki.

6. LOPULLISET ASUKOKONAISUUDET JA TOTEUTUS

Olin työskennellyt materiaalien kanssa vuoden mittaan todella aktiivisesti, ja sain mahdutettua lopulliseen mallistoon melko monipuolisesti erilaisia ideoita. Tämän vuoksi malliston asukokonaisuudet rakentuvat yhtenäisistä ala – ja yläosista ja asut ovat kaavoituksellisesti hillittyjä. Kerrokselliset, elävät pinnat pääsevät oikeuksiinsa eheissä ja huolitelluissa vaatekappaleissa. Päästyäni kunkin vaatteiden kohdalla ompeluvaiheeseen, olin huojentunut. Ompelu sujui ongelmitta ja nopeasti, ja yllätyksekseni nautin puvuntakkien yksityiskohtien tekemisestä, se oli niin teknistä ja virtaviivaista verrattuna prosessin muihin, kaoottisempiin, työvaiheisiin.

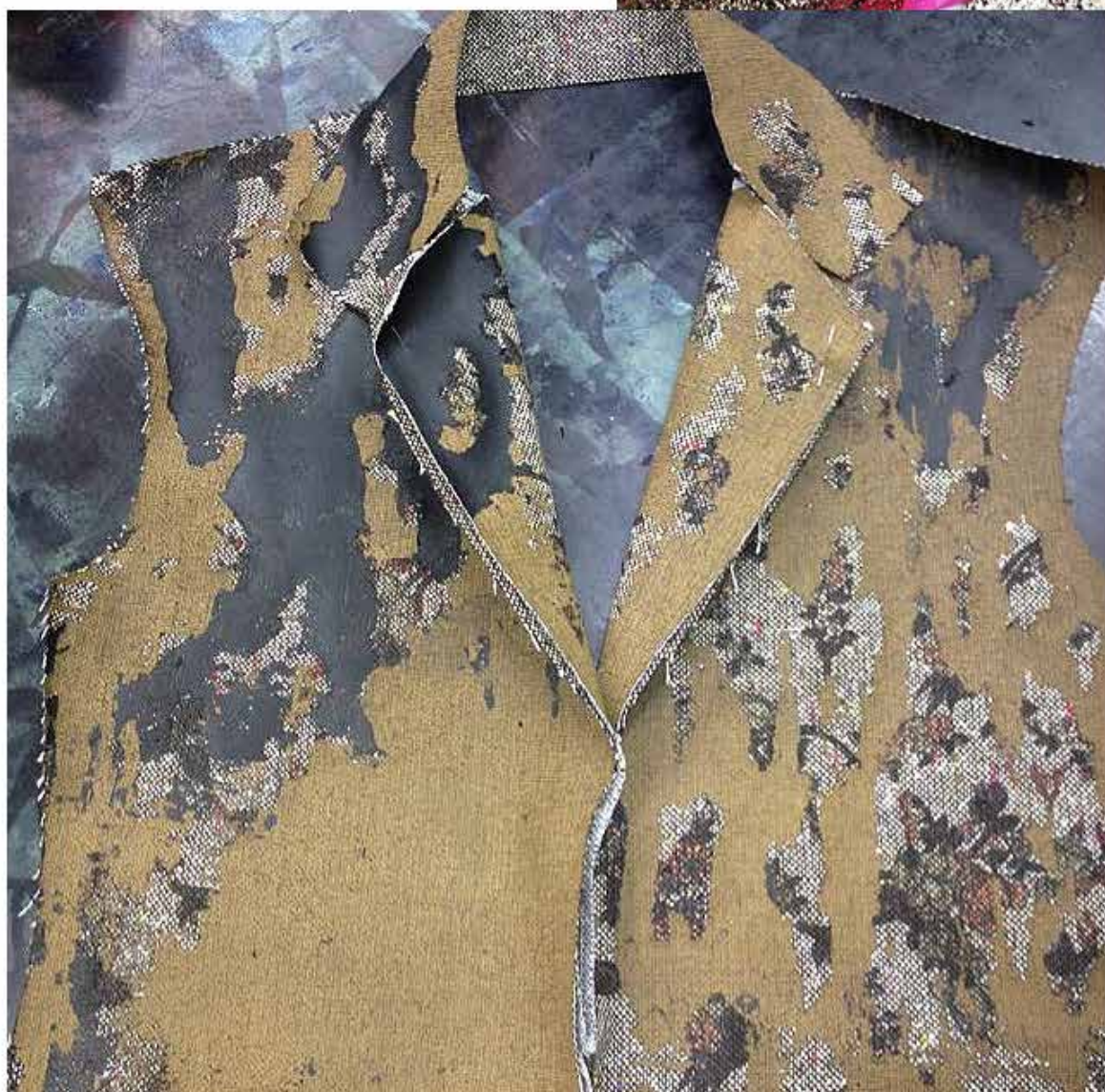
Lopullinen mallisto koostuu seitsemästä asukokonaisuudesta. Valmistuksessa keskityin pääosin yhteen asukokonaisuuteen kerralla. Leikkasin pohjakankaasta vaatteeseen tarvittavat palaset kaavan mukaisesti, mutta jätin joka suuntaan paljon ekstraa, koska materiaalin työstäminen kutisti kangasta. Jopa viidentoista sentin pituinen lisä housujen lahkeessa kutistui muovin prässäämisen jälkeen niin paljon, että kaava ei enää mahtunut kankaalle. Jättesäkin käyttämiseen liittyi lukuisia vaikeuksia ja jouduin tekemään ainakin parista takista monta versiota, koska pohjakangas olikin vääränlainen tai prässäsin muovia liian monta kerrosta ja kangas kovettui. Vielä joidenkin tuotteiden huolitteluvaiheissa, kuten saumojen kanttauksessa, ilmeni myös ongelmia, sillä saumavarat olivat sulaneet yhteen. Muutenkin vaatteiden viimeisissä silyyksissä piti muovin takia olla varovainen.

Puvuntakkeihin on tehty napinlävet, mutta ne kiinnitetään huomaamattomasti neppareilla. Nappien puuttuminen on mielestäni kiinnostava yksityiskohta, vaikka alun perin minun oli tarkoitus laittaa takkeihin napit. Lopulta kuitenkin halusin, että kaikki vaatteiden detaljit ovat mahdollisimman huomaamattomia ja näkyvät napit olisivat häirinneet.

Assistenttini Ville Pöhlö ja kaksi muuta kaveriani auttoivat minua tuotteiden viimeistelyssä ja kenkien työstämisessä viimeisinä päivinä ennen näytöstä. Mallistooni kuuluu seitsemän paria klassisia herrainkenkiä, jotka on kerätty kirpputoreilta, leikattu kärjistä auki, lankattu mustiksi ja teipattu mustalla teipillä sisältä. Nauhat on otettu pois. Mallistoon tuli vielä pieniä muutoksia viimeisissä sovituksissa, esimerkiksi farkkujen lahkeita lyhennettiin niin, että ne jäävät hieman nilkan yläpuolelle.

6.1 Sukkahousupuku

Aloitin asukokonaisuuden valmistuksen leikkaamalla silkkiorganzasta puvuntakin palat reiluilla saumanvaroilla ja prässäämällä siihen stay up- sukkia ohuen liimaharson avulla. Jos lämpöprässin avasi liian nopeasti prässäämisen jälkeen, liima ei ollut ehtinyt jäähtyä ja silkinpala muuttui oudon muotoiseksi. Joutuin tekemään toisen etukappaleen pariin kertaan, kunnes se onnistui. Materiaalien työstämiseen ja sommitteluun meni pari päivää, työskentely oli hidasta ja tarkkuutta vaativaa. Palasten kokoaminen puvuntakiksi sujui yllättävän hyvin, haastavinta olivat silkkiset taskupussit, jotka huolittelin liimamalla kapean liimaharsosuikaleen avulla. Kun takki oli valmis, siirryin tekemään housuja. Housuissa käytin leveää puvunhousukaavaa. Housujen materiaalin valmistin hieman nopeammin, mutta pelkäsin sukkahousun loppuvan kesken. Palasista koottu pinta toimii parhaiten puvuntakissa, jossa takin rakenteet saavat materiaalin elämään paremmin. Puvunhousut toimivat kokonaisuudessa kuitenkin hyvin.

6.2 Tylliihainen puvuntakki ja housut

Aloitin asukokonaisuuden valmistuksen puvuntakin selkäkappaleesta. Ajatuksenani oli koota takki erilaisista palasista. Selkápalaan ja toiseen puoleen miehustasta käytin mustavalkoruudullista villakankaista hametta, jonka olin ratkonut osiin. Työstin paloja pitkään, enkä oikein ollut varma mitä lopputuloksesta tulisi. Ruutukankaalle on prässätty jätesäkkiä ja mustaa pitsikangasta ja takin helmassa materiaali muuttuu kokonaan jätesäkeksi. Pohjamateriaali on mustaa tukikangasta. Takissa ei aluksi ollut hihoja, mutta ohjaajani ehdotti, että tekisin ne tyllistä, ja se onnistui hyvin. Tylliihainen puvuntakki oli mallistoni vaikein tuote ja olin pitkään sitä mieltä, että minun kannattaisi jättää se pois. Kun ompelin sen valmiiksi, niin tykkäsin kuitenkin siitä, miltä takin yksityiskohdat näyttivät materiaalisissa. Ruutukangas näkyy vain vähän jätesäkin ja pitsin alta. Vaatteen järkevä viimeistely sisäpuolelta tuotti vaikeuksia, koska sitä ei voinut kantata tai vuorittaa. En ehtinyt keksiä ratkaisua ennen malliston esittelyä näytöksessä, mutta ajattelin vielä tehdä sen myöhemmin.

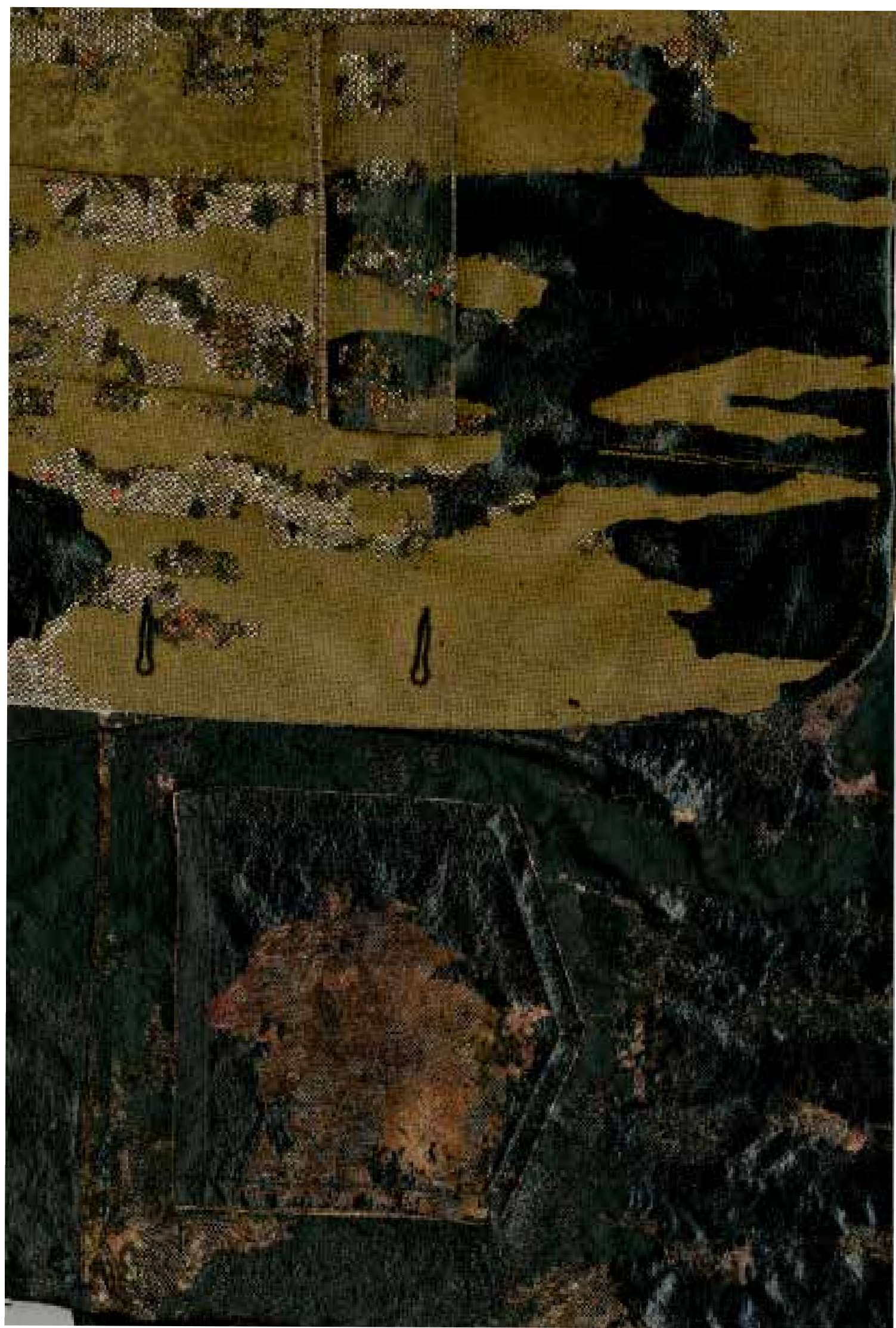
Olin valmistanut asukokonaisuuteen mustat housut farkkukaavalla mustista sukkahousun paloista ja mustasta liimakankaasta käyttäen pohjana tylliä, mutta viimeisissä sovituksissa Tuomas Laitisen ja Lutz Huellen kanssa päädyimme siihen, että takki tarvitsee pariaksi samalla tekniikalla työstetyt housut. Housut olivat mallistoni viimeinen tuote, jotka sain valmiiksi näytöstä edeltävänä päivänä. Prässäsin tyllille kerroksittain jätesäkkiä, mustaa ja harmaata pitsiä ja paperia. Housujen yläosassa käytin pohjana tukikangasta, mutta alhaalta housuista kuultaa iho tyllin läpi.

6.3 Kukkakuviainen puvuntakki ja pitsijätesäkkihousut

Pitsijätesäkkihousut olivat mallistoni ensimmäinen tuote. Materiaalin työstämiseen meni kauan, koska työskentely ei ollut vielä niin rutiininomaista. Pintaa on prässätty ja revitty moneen kertaan ja siksi kangas kutistui paljon. Sain palaset riittämään juuri ja juuri farkun kaavaan. Jätesäkin lisäksi pitsillä on mustaa tekonahkaa, joka on kiinnitetty melting base-liimalla. Se tuo pintaan vaihtelua, tukee venyvää kangasta ja auttaa jätesäkkiä pysymään pitsissä paremmin.

Housujen pariksi halusin puvuntakin vastaavasta materiaalista, mutta pitsikangas ei riittänyt. Löysin kierrätettynä palan villaista kukkakuviosta verhoilukangasta ja työstin pinnasta revityn tapetin näköistä. Prässäsin ensin kaikkiin takin paloihin arkit jätesäkkiä, jonka jälkeen revin alla olevaa villakangasta kynsillä esiin. Seuraavaksi prässäsin ruskeaa tekonahkaa palojen päälle nahkapuoli alaspäin niin, että ruskea pinta tarttui kankaalle. Sen jälkeen lisäsin vielä mustaa jätesäkkiä ja jatkoin pinnan työstämistä niin pitkään, että jälki oli sopivan kerroksellista. Pelkäsin pinnan menevän jätesäkistä liian tukkoon, niin kuin oli käynyt aikaisempien ”prototakkien” kohdalla. Puvuntakki on kantattu sisäpuolelta mustalla kanttinauhalla. Jos olisi ollut enemmän aikaa, olisin mielelläni vuorittanut takin. Materiaalien työstäminen vei kuitenkin lopulta niin kauan, että priorisoin malliston kokoon saamista.

6.4 Lehtikuparipuku

Toteutin lehtikuparisen asukokonaisuuden ruskeasta pitsikankaasta, jolle prässäsin jätesäkkiä ja lehtikuparia. Asun takin tein kaksirivisen, pitkän puvuntakin kaavalla ja housut farkkukaavalla. Materiaalin työstämisen jälkeen kankaan kupaisuus häiritsi ja halusin tukea sen, mutta kuitenkin niin, että sen läpikuultavuus ei kärsisi. Niinpä prässäsin kaikille paloille nurjalle puolelle kerroksen tylliä, jonka kiinnitin jätesäkillä. Materiaali ryhdistyi juuri sopivasti.

6.5 Kollaasitoppi ja housut

Viimeisinä päivinä ennen näytöstä malliston palaset alkoivat loksahdella kohdilleen ja kun suurin osa mallistosta oli jo valmiina, pystyin kehittämään uusia tuotteita jäljelle jääneistä materiaaleista ja ideoista. Olin aiemmin tehnyt tyllijätesäkkikankaasta hihattoman kauluspaidan toista asukokonaisuutta varten, mutta koska asu näytti paremmalta ilman alle tulevaa paitaa, hyödynsin sen toiseen asukokonaisuuteen. Rakensin uuden yläosan vanhan nahkatakan selkäpalasta, jonka leikkasin topin etukappaleen muotoon ja prässäsin siihen kiinni yhden ensimmäisistä syksyllä tekemistäni materiaalikokeiluista, jossa on sanomalehteä, tekonahkaa ja jätesäkkiä kerroksittain tukikankaalla. Työstin päälle vielä lisää jätesäkkiä. Irrotin tyllijätesäkkikankaasta valmistetusta kauluspaidasta kaulukset ja muutin pääntien toisin päin, eli paidan napitus tuli selkään. Muotoilin topin muodon nukan päällä sopivaksi ja kiinnitin nahkapalan toppiin kiinni tyllikerroksen alle niin, että se kuultaa tyllin läpi.

Tein asukokonaisuuden ylä- ja alaosat aluksi erikseen, mutta lopulta ne sopivat hyvin yhteen. Asun alaosa on tehty leveän puvunhousun kaavalla. Sen pohja on tukikangasta ja päälle on prässätty jätesäkkiarkkeja ja mustaa liimakangasta ryppyyn. Sen jälkeen olen sommitellut liimakankaan päälle jätesäkistä tyllin kanssa prässättyjä harsomaisia kerroksia ja kiinnittänyt sinne tänne tekonahan pintaa, jolloin pinnasta tuli repäistyn näköinen. Housujen kasaan ompeleminen sujui hyvin ja saumat pystyi muovin ja tukikankaan liiman ansios-
ta huolittelemaan prässäämällä.

6.6 Tyllijätesäkipuku

Tyllijätesäkkikankaasta valmistetun asukokonaisuuden housut on valmistettu leveällä puvunhousukaavalla ja takki kaksirivisen pitkän puvuntakin kaavalla. Materiaalit on työstetty suorakaiteen muotoisina kaksikerroksisina paloina ja väliin on prässätty jätesäkkiä. Housuja tehdessäni prässäsin vielä valmiin tyllijätesäkkikankaan uudestaan niin, että tein siihen ryppyjä. Rypyt sulivat kiinni ja kankaaseen tuli laskoksia. Housut laskeutuvat ryppyjen ansiosta paremmin, koska kangas on raskaampaa. Jätin housujen yläreunan ja lahkeensuut rosoisiksi ja huolittelemattomiksi ja ne ovatkin mallistoni ainoa tuote, jossa on repaleiset reunat.

Puvuntakista tein huolitellun. Hihojen istuttaminen oli hankalaa, koska jätesäkkiä oli kankaalla epätasaisesti eli joistain kohtaa kangas oli jäykkää ja joistain ohutta. Jouduin ottamaan pariin kertaan joitain senttejä olkapäistä sisään. Puvuntakkiin on miehustaan prässätty päällimmäisen tyllikerroksen päälle lisää jätesäkkiä, jotta pinnasta sai vielä kerroksellisemman. Takin saumat pystyi silittämään siisteiksi muovin ansiosta. Tyllijätesäkkikangas on mallistoni materiaaleista helpoin valmistaa suurina määrinä, ja assistenttini Ville Pölhö auttoikin minua kankaan valmistamisessa.

6.7 Pitkä sukkahousutakki ja housut

Opinnäytteen ohjaajani Tuomas Laitinen ehdotti viimeisinä päivinä ennen näytöstä, että tekisin mallistooni vielä toisenkin sukkahoususta valmistetun takin. Käytin takkiin miesten päällystakin kaavaa, mutta kevensin kauluksia. Ensimmäiset silkkipohjalle tehdyt versiot epäonnistuivat ja pelkäsin sukkahousun loppuvan kesken. Yhdistin lopulta takkiin sekä mustaa että ihonväristä sukkahousua ja mustaa liimakangasta, joka on prässätty ryppyyn. Sukkahousu on kiinnitetty tyllipohjaan ohuella liimaharsolla. Takki on silitetty sisäpuolelta huolellisesti niin, että tyllin läpi tullut liima on sulanut pois. Takki suljetaan pienillä huomaamattomilla neppareilla.

Asukokonaisuuden alaosaksi päätyi tylliihaiseen puvuntakkiin aiemmin suunnittelemani farkkukaavalla tehdyt housut. Housut on tehty vastaavasti kuin sukkahousutakki mutta kokomustana tyllipohjaan, ja sinne tänne on jätetty paljaita kohtia, joista näkyy iho läpi.

7. LOPUKSI

Olen opinnäytemallistooni kokonaisuutena tyytyväinen. Malliston valmistuttua oli uskomatonta nähdä valmiit tuotteet, vaikka itse lähietäisyydeltä huomaa niissä virheitä ja parantamisen varaa. Tuotteiden viimeistelyyn olisi toivonut jäävän aikaa enemmän, mutta tiedän, että jos aikaa olisi ollut enemmän, olisin käyttänyt sen kuitenkin suunnitteluun. Mallisto oli valmis, kun sen oli pakko olla, ja lopputulos on mielestäni yllättävän viimeistelty siihen nähden, kuinka rosoisen ja huolettoman kuvittelin lopputuloksen olevan.

Opin, että malliston taustatutkimuksen tiukka rajaaminen auttaa rakentamaan vahvaa mallistokonseptia. Väljä teeman valinta johtaa helposti siihen, ettei oikein tiedä mitä on tekemässä. Malliston aiheen henkilökohtaisuus ei enää tunnu yhtä tärkeältä kriteeriltä, mutta ensimmäisessä omassa mallistossa on perusteltua käsitellä itselle läheisiä teemoja. Henkisesti olisi varmasti helpompaa suunnitella mallistoa, jonka aiheet eivät ole liian lähellä omaa esteetiikkaa. Oma tyyli näkyisi kuitenkin aiheen tulkinnaissa.

Vasta päästyäni vauhtiin malliston toteutuksessa, aloin ymmärtää materiaalien käyttäytymistä paremmin ja uskon, että jos nyt tekisin vastaavilla tekniikoilla malliston, uskaltaisin sekoitella materiaaleja vielä enemmän. Olen edelleen kiinnostunut käyttämistäni tekniikoista ja toivon jatkavani tulevaisuudessa jollain tapaa niiden parissa. Nyt ymmärrän, että vahvan vaatemalliston toteutukseen saa helposti kulumaan useamman vuoden, vaikka jossain kohtaa suunnittelua yksi vuosi tuntui aivan liian pitkältä ajalta tehdä samaa työtä.

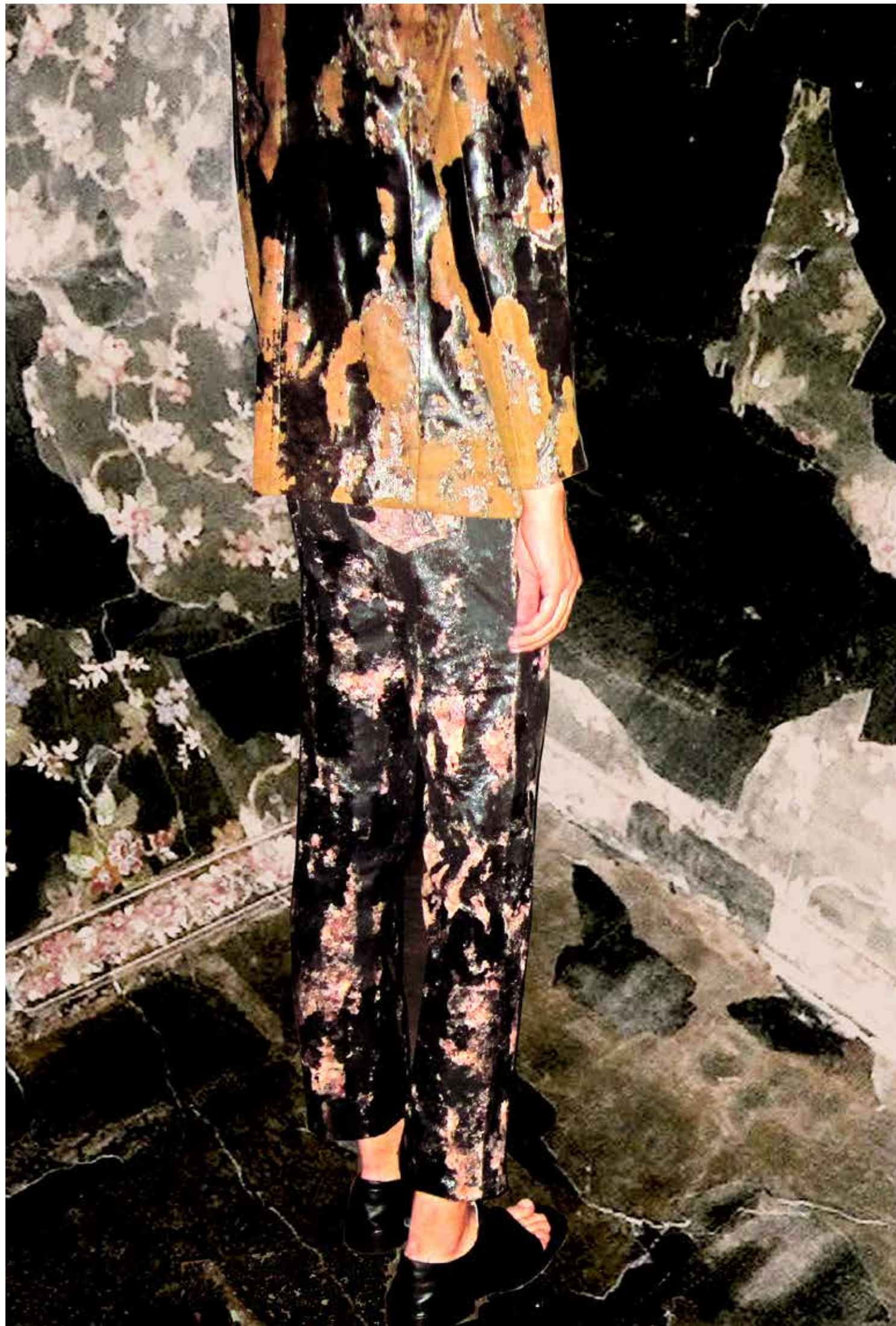
Vaikka lopputulos on mielestäni hillitympi ja jollain tapaa tyylikkäämpi kuin mitä toivoin, olen tyytyväinen siihen, että vaatteet ovat yksinkertaisia ja malliltaan ajattomia. Varsinkin sukkahoususta tehtyyn puvuntakkiin olen todella tyytyväinen ja uskon, että sen idea kestää aikaa juuri klassisen siluetin vuoksi. Tulevissa mallistoissani haluaisin miettiä vielä enemmän käyttökelpoisuutta, opinnäytemallistoni vaatteet ovat käyttökelpoisia, mutta kuitenkin hie- man jäykkiä ja epämukavia päällä. Koko malliston ei tarvitsisi pohjautua pelkkiin käyttövaatteisiin, mutta olen kiinnostunut suunnittelemaan loppuunvietyjä tuotteita, jotka ovat sekä näyttäviä, että kekseliäitä. Haluan jatkossakin hyödyntää vanhoja olemassa olevia materiaaleja, uskon, että ne tulevat olemaan suunnitteluani ohjaileva elementti aina.

Työskentelytapani eivät olleet kovin järjestelmällisiä ja kevät oli todella kaoottista aikaa. Epäily omista taidoista ja lopputuloksen onnistumisesta oli jokapäiväistä. Tiedän, etten päästänyt itseäni helpolla, mutta jotkut asiat tein turhankin vaikeasti. Tulevissa mallistoissa moni työvaihe on varmasti jo sujuvampaa.

LÄHTEET

Art Talk, WWII Tragedy Turned This Doctor into an Artist, 9/2010

(<http://www.kcrw.com/news-culture/shows/art-talk/wwii-tragedy-turned-this-doctor-into-an-artist>)

The Collages of Kurt Schwitters, Dietrich, Cambridge University Press 1993, p6-7

(http://www.moma.org/learn/moma_learning/kurt-schwitters-merz-picture-32-a-the-cherry-picture-1921#)

Gleadell Colin: Art sales: Kurt Schwitters' material world, 1/2016

(<http://www.telegraph.co.uk/culture/art/artsales/9816335/Art-sales-Kurt-Schwitters-material-world.html>)

Imran Amed: Demna Gvasalia Reveals Vetements' Plan to Disrupt the Fashion System, 2/2016

<http://www.businessoffashion.com/articles/intelligence/demna-gvasalia-reveals-vetements-plan-to-disrupt-the-fashion-system>

KUVAT

Näytöskuvat:

Meri Karhu

Guillaume Roujas

Maria Korkeila

Eeva Suutari

KIITOS

Tuomas Laitinen

Reetta Myllymäki

Sari Kivioja

Paul Nyström

Jane Palmu

Ilona Hyötyläinen

Eeva Heikkinen

Päivi Kovanen

Avshalom Gur

Lutz Huelle

Robin Schulié

Ville Pölhö

Tuomas Lehti

Trang Chung

Janna Ilanko

